

ere indtraadte ved Anordningen af 2den October dette Aar; medens derimod Hovedsagen er afgjort ad administrativt Veie, Hovedsagen, hvorom der gjentagne Gange er blevet forhandlet i Rigsbagen, uden at der har kunnet opnaaes Enighed desangaaende. Den nu trufne Foranstaltning gjør en Grundforandring i en bestaaende Lov, Loven om Sognebaands Løsning af 4de April 1855, og ved denne Foranstaltning aadnes tillige Udsigt til Følger for det hele Sognemenighedslov, som ikke lade sig forudsæe eller beregne. Men denne Betragtning har jeg her kun villet antyde; jeg forbeholder mig paa et senere Punkt atter at optage den, idet jeg her bliver staaende ved det foreliggende Lovudkast.

Ved Indholdet har jeg, som allerede sagt, Intet at bemærke. Formen derimod finder jeg ikke helbig. Det hedder i den første Sætning: „Naar et Medlem af en Sognemenighed, der har løst Sognebaandet, i Henhold til kongelig Anordning af 2den October 1862, lader en kirkelig Handling udføre i sin Sognekirke o. s. v.“ Naar det saaledes siges: at vedkommende Menighedsmedlem „lader en kirkelig Handling udføre i sin Sognekirke,“ saaklinger det, som om her var Tale om en Handling, hvis Udførelse berode alene paa det vedkommende Menighedsmedlems Dnsse og Godtfindende, det seer ud, som om vi allerede vare førte til det Punkt, at Sognemenigheds-Forholdet var ophævet, at Præsterne ikke længere bleve beskikkede, hver til sin Menighed; men at hver Menighed og hvert Medlem havde samme Ret overfor Præsten og at Præsten stod i samme Forpligtelse til hver enkelt Menighed og til hvert enkelt Menighedsmedlem. Jeg indrømmer, at vi ved denne Anordning ere rykkede et Skridt frem mod den Tilstand, der fra een Side ansæes for den ideale; men vi ere ikke naaede dertil endnu, og jeg mener, at det ikke er vigtigt at foregribe denne Tingenes Tilstand. En Præst, der bliver anmodet af en Udenbysboende om at foretage en kirkelig Handling i hans egen Sognekirke, kan endnu bestandig svare som saa: Naar De sætter saamegen Priis paa min Sjælp ved Udførelsen af denne kirkelige Handling, skjøndt enhver Christen maa vide, at ingen kirkelig

Handling og navnlig ikke de vigtigste af disse, de sakramentlige, hente deres Kraft fra Personen, der udfører dem, saa er jeg villig til at udføre den. Men det er ikke mig, der søger Dem, men Dem, der søger mig. Jeg betragter Dem altsaa indtil videre som sluttet ind i min Menighed og forudsætter, at De møder i min Kirke; der skal jeg da udføre Handlingen. Men det er ikke min Veilighed at forlade min egen Kirke og min egen Menighed og drage omkring til de forskjellige Kirker. Naar Præsten svarer saaledes, vil han ikke blot være i sin gode Ret, men tale i den Aand, hvori Loven om Sognebaands Løsning er affattet og, som jeg troer, baade i Præsteembedets og den kirkelige Samfundsbondens gode og velforstaaede Interesse. Men dersom Præsten svarer saaledes, og jeg vil haabe og ønske, at mange ville svare i den Tone, da vil det vedkommende Medlem, skjøndt han har løst Sognebaandet, vel lade det blive, at „lade den kirkelige Handling udføre i sin egen Sognekirke“.

Noget Lignende gjælder om den anden Sætning i Loven, hvor det hedder: „Paa samme Maade forholdes med Hvitidskofret, dersom Vedkommende gaar til Alters i Sognets Kirke.“ Saaledes som disse Ord lyde, synes ingen anden Mening at kunne ligge deri, end at Vedkommende, skjøndt han har løst Sognebaandet, dog vil gaar til Alters med Menigheden i sin egen Sognekirke; men Meningen er jo den: at Vedkommende først skal formaae en Præst fra et fremmed Sogn til at foretage Altergang for ham eller flere i hans egen Sognekirke. Det forekommer mig overhovedet mærkeligt, at der overalt er Tale om de kirkelige Handlinger, der skulle udføres, og de Menighedsmedlemmer, for hvem de skulle udføres; men aldeles ikke om, af hvem de skulle udføres. Det er saameget mere paafaldende, som ethvert Spørgsmaal om Sognebaands Løsning fører tilsidt til Tanken om enkelt Præsts Personlighed og som den hele Virkning af Anordningen vil være afhængig af, hvorvidt den udenbysboende Præst vil findes villig til at foretage den kirkelige Handling, ikke i sin, men i fremmed Sognekirke. Jeg skal til anden Behandling tillade mig at stille et Endringsforslag i denne Retning.